

Lažeš, Melita: Laž, lažuckanje i varijacije na temu

gledam.org/2019/10/08/lazes-melita-laz-lazuckanje-i-varijacije-na-temu

samogledam

08/10/2019

Gradsko kazalište lutaka Split otvorilo je novu kazališnu sezonu premijerom predstave **Lažeš, Melita**. Predstavu prema poznatom romanu **Ivana Kušana** iz 1965. godine na scenu je postavio redatelj **Ivan Plazibat**, dok je za dramatizaciju zaslužna **Ivana Vuković**.

Izbor ovog Kušanovog klasika izvrsno se uklopio u programske odrednice GKL-a, kazališta koje zabavlja i odgaja i djecu i odrasle. S naglaskom na distinkciji između laži, lažuckanja, obmane i nevine dječje mašte, predstava vjerno prati izvornik i na scenu postavlja donekle osuvremenjenu priču o Meliti, djevojčici koja neprestano izmišlja nevjerojatne scenarije i takvim ponašanjem zabrinjava obitelj, prijatelje, učitelje...

Naslovnu ulogu igra izvrsna **Ana Marija Veselčić** koja je u još u *Domašima* potvrdila vještinu ulaska u dječji lik; i ovog je puta to napravila nenametljivo, simpatično, iskreno i dječje zaigrano. Ipak, na trenutke koji se otkrivaju u refleksivnim scenama suočavanja s posljedicama vlastitim postupaka, njezina Melita neodoljivo podsjeća na šestogodišnju Lelu iz *Domaša*, toliko da se gledatelju koji je gledao Veselčić u obje uloge možda nametne misao o mogućem nastanku tipske, dječje uloge ove glumice. Ipak, *Lažeš, Melita* je vedra predstava koja temi pristupa lagano i zaigrano pa su ovakvi trenuci u glumi Veselčić rijetki i, vjerujem, zanemarivi iz perspektive gledatelja.

U ulozi Melitinog brata apsolutno je briljirao **Tvrtko Štajcer** kojega smo, napokon, imali priliku vidjeti u punom sjaju u GKL-u. Štajcer, u ulozi proždrljivog Nenada, vladao je pozornicom u svakoj sceni u kojoj se pojavio; čak i kada je u ulozi promatrača, njegov je scenski pokret (**Damir Klemenić**) u kombinaciji s mimikom lica izbijao u prvi plan. Lik Nenada nositelj je humora u ovoj predstavi, kvalitetnog humora po kojemu su najbolje predstave GKL-a poznate. Tako ni ovdje nije nedostajalo oslanjanja na scenski pokret, igru riječima i ironiju u izvedbama. Štajcer u ulozi Nenada zarazno je simpatičan, uvjerljivo djetinjast i razmažen dječak čija se svakodnevica vrti oko dvije žarišne točke – hrane i Melitinih izmišljotina.

Branimir Rakić u ulozi oca šarmantno je nespretna i nesnalažljiv u roditeljskim odgovornostima pred koje je stavljen nakon što majka koju igra **Sara Ivelić** odlazi u posjet bolesnoj teti. Ivelić je u ulozi majke izbrisala činjenicu da glumi roditeljsku figuru glumcima vršnjacima; njezina je izvedba balansirala između strogoće i brižnosti u portretiranju majke iz Kušanovog romana.

Ivan Medić, koji se kao i ostatak glumačkog ansambla pojavljuje u nekoliko uloga, istaknuo se u ulozi psa i ostvario humor koristeći se scenskim pokretom popraćenim onomatopejskim glasanjem. **Nika Petrović** i **Franjo Đaković** neodoljivo su hladni i kul, toliko da poželite biti dio njihove ekipe dok ih se istovremeno bojite. **Milana Buzolić-Vučica** i **Milena Blažanović** pojavljuju se u sporednim ulogama slikarice i susjede i predstavu obogaćuju dodatnom dozom šarma i humora.

Lažeš, Melita na zabavan i neopterećen način adresira dječje sazrijevanje i učenje iz vlastitih postupaka koji ponekad, iako su inicijalno takvi, i nisu toliko bezazleni. Šarmu predstave svakako doprinose jarke boje kostima (**Ana Marin**) koji koketiraju s vremenskom odrednicom literarnog predloška, kao i minimalistička, funkcionalna scenografska rješenja (**Slaven Raos**).

Osvremenjenost se u ovoj predstavi ostvaruje na nekoliko planova (scenski pokret, replike, songovi, scenografija) referiranjem na određene fenomene i motive aktualne svakodnevice (tzv. *Fortnite* ples, laserski stomatološki tretmani, reciklaža, *fake news*, političari, *celebrity*...). Ipak, ono što GKL-ovu *Melitu* najviše smješta u suvremeni vremensko-prostorni kontekst su glazba i songovi koje potpisuje **Saša Antić** i u kojima se osjećaju energija i duh TBF-ovih uspješnica u sarkazamu i ironiji u adresiranju društvenih normi koje uzimamo ozbiljno i nerijetko ih tretiramo kao zakone. *Funky* glazba koja prati izmjenu scena i prešetavanje likova po pozornici, u kombinaciji sa scenskim pokretom i korištenjem rekvizita, efektno održava energiju predstave tijekom cijelog trajanja na visokom nivou.

Referiranje na lutkarstvo u jednom lutkarskom kazalištu ovdje je uočljivo tek u dosjetljivom korištenju rekvizita pri čemu se ističu predimenzionirani, spužvasti dlanovi i glava (uloge zubara i učitelja) kojima se vizualno predočuje autoritet i djetinji strah od istoga.

Lažeš, Melita, zaključno, zabavna je predstava koja lektirski naslov namijenjen učenicima petih razreda osnovne škole adresira i mlađima i starijima; mlađe podučava o posljedicama koje nepromišljena djela mogu imati, a starije o važnosti slušanja i razlikovanja nevine, dječje mašte od laži. Humor koji će nasmijati i stariju i mlađu publiku, a koji svoj vrhunac doživi na samom kraju predstave u oglednom primjeru komedije zabune, svakako je najjači adut ove predstave.

Kristina Tešija

foto: GKL

